

mest af den Grund, at jeg har udtalt mig saa ubjergelig om dette Spørgsmaal, for saa at sige at holde Sagen varm; thi det indrømmer jeg, at for Liden vilde det maasse ikke være nyttigt at komme ind paa en dybere Forhandling derom. Jeg haaber altsaa, at de Bemærkninger, der ere saibne, dog ikke skulle være aldeles spildte

Indevrigsministeren (Steel): Det ærede Medlem, som nu satte sig, har ikke reist væsentlige Indvendinger imod at meddele Indfødsret til de i Loven nævnte Personer. Han har vel ylret nogen Tvivl med Hensyn til Enkelte, hvis Børn have søgt eller søge St. Petri tydske Skoler, men jeg skal i saa Henseende tillade mig at bringe i Erindring, hvad der blev oplyst ifjor, at endskjönt Undervisningsproget i disse Skoler var Dybsk, kunde det dog ikke siges at være tydske Skoler, idet Børnene fik dansk Opdragelse og dansk Undervisning. Der forelaa den Gang, blandt Andre fra Skolebirektor, Professor Holbech, Erklæringer, som gik ud paa, at flere af Lærerne vare danske, at flere af de væsentlige Fag bleve læste paa Dansk, og at Børnene altid fik grundig Undervisning i Dansk, saa jeg tror ikke, der er Anledning til, naar iøvrigt Omstændighederne tale for at meddele de Vedkommende Indfødsret, at negte dem denne Ret, fordi deres Børn have søgt Undervisning i Petri Skoler. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, var han ogsaa enig i den Betragtning. — Med Hensyn til den under Nr. 19 opførte Person, der er ansat ved Fernbanen, erkjender jeg, at der her foreligger en af de Uregelmæssigheder, som gennem Lærens Løb ere indtrufne, at Folk nemlig ere blevne ansatte i den Slags Bestillinger uden at have Indfødsret. Der kan være Spørgsmaal om, hvor nær man skal holde sig til Loven af 1776. Bilde man holde sig strengt til den, ser jeg ikke reitere, end at Ingen vil kunne faae nogen nyt saa lille Statsbestilling uden at have Indfødsret; men ganske vist har man ikke holdt sig saa strengt til Loven, og jeg tvivler derfor heller ikke om, at der ved Fernbanerne findes Lebevogtere, Postbude, Reserverpostbude og lignende Folk, ved hvis Ansættelse man ikke har været saa nøieregnende med, om de havde Indfødsret eller ikke. Jeg skal imidlertid sige, at efter at denne Sag har været Gjenstand for Omtale og Paatale i Rigsdagen, er man bleven strengere end tidligere, og jeg kan saaledes for Indevrigsministeriets Vedkommende erklære, at man der bestreber sig for saa punktlig som mulig at opfylde Reglerne i Loven af 1776. Der bliver saa-

ledes ikke udsigt nogen Bestalling, uden at man har forfikkret sig om, at Vedkommende har Indfødsret, og det uagtet der gives Bestillinger, om hvilke det i det Mindste er tvivlsomt, hvorvidt de kunne kaldes Statsembeder. Der er i Lærens Løb ved Pragis kommen nogen Usikkerhed ind i disse Forhold, en Usikkerhed, som jeg gjerne indrømmer, at der kunde være Anledning til at se afhjulpent; men vilde man give Slip paa de strengere Fordringer i Loven af 1776, kunde det dog have sine Banfælgigheder at træffe de rette Grændser mellem Bestillinger, der maatte anses for at være af den Bestaffenhed, at man kunde renoncere paa Fordringen om Indfødsret, og Bestillinger, hvor netop Indfødsret maatte kræves. Der er altsaa, indrømmer jeg, nogen Anledning til at tage denne Sag under Overveielse. — Med Hensyn til det store Spørgsmaal, der allerede ifjor var under Omtale, nemlig Spørgsmaalet om den hele Indfødsretslovgivning, yttrede jeg den Gang nogen Tvivl om, hvorvidt der af praktiske Hensyn var nogen særlig Anledning til at tage Sagen for, og naar, efter det ærede Medlems Mening, min ærede Kollega Justitsministeren udtalte sig mere indbefommende, saa var det egentlig ikke Indfødsrets-spørgsmaalet, men snarere Spørgsmaalet om Reglerne for det undersaatlige Forholds Tilstedekomst og Løsning, som Justitsministeren mente kunde trænge til nærmere Udvikling og Berigtigelse gennem Lovgivningen. Jeg har i saa Henseende ganske vist ikke i den forløbene Tid gjort Noget. Tid og Omstændigheder have ikke været af den Bestaffenhed, at jeg har troet med Nytte at kunne optage dette store Emne, som, naar det skulde sættes i Forbindelse med Alt, hvad derhen hører, vilde kræve store Forarbejder, ja maasse Medsættelse af en Kommission. Det ærede Medlem var ogsaa saa velvillig at udtale, at der ikke havde været nogen særlig Anledning dertil, og at han kun havde udtalt sig for at holde Sagen i Live, og i den Henseende er jeg ganske enig med det ærede Medlem, at der med Hensyn til Spørgsmaalet om Indfødsret og med Hensyn til Spørgsmaalet om det undersaatlige Forhold er Punkter nok, som irænge til alvorlig Overveielse og viftnot med Rette kunne gøres til Gjenstand for Lovgivning.

Røst: Krods min Ulyst til at deltage i Ordskiftet her i Thinget under de nærværende Forhold, finder jeg dog, at jeg maa give et Ord med i Saget i denne Sag, uagtet jeg indrømmer, at det Par førte Bemærkninger, jeg har at gøre, rettest havde fundet deres Plads ved Sagens før-